

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.34/2024/16.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2024. év május hó 16. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 19.B.190/2022/95. számú ítéletét Terhelt1 I. r. vádlott és Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlott 2021. december 18. napjáig más ügyben jogerős szabadságvesztést töltött, 2021. december 19. napjától jelen ügyben letartóztatásban volt.

A másodfokú eljárásban felmerült 34.800,- (harmincnégyezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. november 9. napján kihirdetett 19.B.190/2022/95. számú ítéletével Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében.

[2] Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat mint többszörös visszaesőt 4 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapítva, hogy az I. r. vádlott a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható.

[3] Terhelt2 II. r. vádlottat mint visszaesőt 2 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapítva, hogy a II. r. vádlott a büntetés háromnegyed részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[4] Mindkét vádlott vonatkozásában rendelkezett az általuk előzetes fogvatartásban, illetve bünygyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, meghatározva a beszámítás átváltoztatási kulcsát is. A bűnjelek közül a késeket elkobozta, a ruhaneműket a lefoglalás megszüntetése után a vádlottaknak kiadni rendelte, egyéb bűnjelek vonatkozásában a lefoglalás megszüntetése után azok megsemmisítéséről, a DVD-lemezek tekintetében azok iratok közt kezeléséről rendelkezett. A vádlottakat kötelezte a bünygyi költség érdekükben felmerült részének viselésére, míg a továbbiakban felmerült bünygyi költségről megállapította, hogy azt az állam viseli.

[5] Az elsőfokú ítéletet az ügyész a kihirdetésekör tudomásul vette, azonban az I. r. vádlott felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, illetve a jogi minősítés téves megállapítása okán, másodlagosan enyhítés céljából fellebbezett. A II. r. vádlott felmentésért, míg védője felmentésért, eltérő jogi minősítés és tényállás megállapításáért, valamint a büntetés enyhítése céljából jelentett be fellebbezést.

[6] A Fővárosi Főügyészség a BF.53/2024/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[7] Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet felülbíralata mindkét vádlott vonatkozásában a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése szerint teljeskörű. A Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárása keretében a perrendi szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns és még elérhető bizonyítékokat széleskörűen megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve - a két vádlott védekezésével szemben - részben mérlegeléssel állapította meg az ítélet történeti tényállását. E tényállás mentes a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdésében rögzített megalapozatlansági okoktól, így felülbíralatra alkalmas.

[8] Megítélése szerint a törvényszék indokolási kötelezettségének is kellő terjedelemben eleget tett, kifejtett indokolása nem ellentétes a logika szabályaival.

[9] A vádhatóság megítélése szerint a tényállás alapján a törvényszék okszerű következtetést vont a 3/2013. BJE szerint irányadó bírói gyakorlatra figyelemmel a két vádlott elkövetésköri tudattartalmára, egymást erősítő szándékára, valamint bűnösségére nézve, és törvényesen minősítette a testi épség elleni bűncselekményüket. Az elsőfokú bíróság a 4/2013. BJE alapján okszerűen vetette el a vádlottak és védőik jogos védelmi helyzetre való hivatkozását, melyből fakadóan a büntethetőséget kizáró okra hivatkozó, felmentést célzó fellebbezéseik a másodfokú eljárásban nem foghatnak helyt. A tényállás megállapítása, illetve a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga és egyben kötelezettsége, így a releváns bizonyítékok újraértékelés útján a történeti tényállást támadó fellebbezések a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek.

[10] A vádhatóság álláspontja szerint a törvényszék a büntetéskiszabás keretében a két vádlott javára és terhére jelentkező körülményeket vizsgálta, melyet követően helyesen ismerte fel, hogy a két vádlottal szemben a büntetési célok elérése végett végrehajtandó szabadságvesztést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést kell kiszabni. A szabadságvesztés végrehajtási fokozata mindkét vádlott esetében törvényes.

[11] A főügyészség szerint a két vádlottal szemben személyenként kiszabott büntetési mértékek méltányosan tükrözik személyük társadalomra veszélyességének fokát, illetve a társas bűnelkövetőként megvalósított cselekményüknek az idő múlásával előállt tényleges súlyát. Nem tárható fel továbbá olyan, eddig nem értékelt nyomatékos enyhítő körülmény, amelyre alapítottan az alkalmazott büntetések enyhíthetők lennének, ezért a fellebbviteli

eljárásban az erre irányuló védelmi fellebbezéseket az ügyészség nem találta megalapozottnak.

[12] Az ügyészség megállapította, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen rögzítette Terhelt1 I. r. vádlott többszörös visszaesői, Terhelt2 II. r. vádlott visszaesői minőségét. Erre tekintettel megalapozott az I. r. vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás kizártságáról való rendelkezés, míg a II. r. vádlott esetében megfelelően döntött az elsőfokú bíróság, amikor elrendelte, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[13] Az ügyészség meglátása szerint a törvényszék további járulékos, illetve az egyszerűsített felülvizsgálat tárgykörébe tartozó ítéleti rendelkezései a jogszabályi előírásoknak megfelelnek.

[14] Mindezekre tekintettel a főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában a Be. 605.§ (1) bekezdésének megfelelően hagyja helyben.

[15] Az I. r. vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában elsődlegesen az I. r. vádlott terhére megállapított, életveszélyt okozó testi sértés büntettének vádjá alól – eltérő tényállás megállapítása mellett – védence felmentését, másodlagosan az I. r. vádlott vonatkozásában a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[16] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mivel helytelen jogi következtetést vont le az I. r. vádlott bűnösségére, ezzel összefüggésben az ítéletben indokolási kötelezettségének sem tett teljes körűen eleget, és eltérő megállapításokat tett az egyébként rendelkezésre álló okiratok alapján.

[17] A védő kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban felvett bizonyítás eredményeként, különösen az új bizonyítékként értékelési körébe vont sértettl sértett nyilatkozata és a szakértői megállapítások alapján helytelenül következtetett az I. r. vádlott bűnösségére. A sértett nyomozati és tárgyaláson tett vallomásait az elsőfokú bíróság aggály nélkül fogadta el, és az ítéleti tényállása alapjául vett, a tanúk nyilatkozatai, valamint az orvosszakértői megállapítások mellett. Az elsőfokú bíróság azonban figyelmen kívül hagyta a vallomások értékelésénél azt, hogy az I. r. vádlott és társa mindvégig következetes volt abban, hogy a II. r. vádlottnak a cselekményt megelőzően nézeteltérése volt a sértettel, aki ekkor bántalmazta őt, majd mikor ketten mentek vissza a helyszínre – a telefon keresése miatt – a sértett újra támadólag lépett feléjük. Következetes volt az I. r. vádlott az eljárás során abban is, hogy a késsel a sértett irányába hadonászó mozdulatokat tett. A védő kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a sértett és a tanúk önmagukkal és másokkal is ellentmondásos vallomásait mely okból és mely következtetés alapján fogadta el.

[18] A védő kiemelte, hogy a sértett emlékezete hat év elteltével élesedett, ugyanakkor nyilatkozataiban számos ellentmondás mutatkozott. Így a nyomozás során a sértett nem számolt be arról, amikor az I. r. vádlottal kölcsönös vita és dulakodás alakult ki köztük még azt megelőzően, hogy a II. r. vádlott testvérével visszament a helyszínre. Ez a vita olyannyira elfajult, hogy a II. r. vádlott a sértett ütése következtében a földre került és sérülést szenvedett. A sértett tevékeny közreműködője volt a cselekménysornak első pillanattól az utolsóig, melynek során lapátot vett magához a távolabbi mellékhelyiségből. Ha a sértett fenyegetve érezte volna magát vagy az életét féltette, hiszen késsel, bottal mentek be a vádlottak az udvarba, akkor kétségkívül elmenekülhetett volna előlük, akár a lakásba való bemeneküléssel.

[19] A védő álláspontja szerint a sértett ellentétes nyilatkozatokat tett az eljárás során, melyet azonban az elsőfokú bíróság elfogadott és értékelt. A védő hivatkozott arra, hogy a sértett azon nyilatkozata már a megelőző eljárásban cáfolásra került, miszerint őt a

halántékánál szúrt sérülés érte, melynek elszenvedésekor a földre is került, mindenhol vérért, amit észre sem vett, csak az intézkedő rendőr hívta fel rá a figyelmét. Ezt semmilyen objektív bizonyíték sem támasztotta alá, és a vádirati tényállás sem foglalkozott már ezzel a sérüléssel, de a sértetti nyilatkozat értékelése kapcsán jelentőséggel bírhat. A sértett a nála lévő kés tekintetében is tagadta, hogy lett volna nála, lécről beszélt, majd lapátról, amit nem használt a dulakodás közben, majd a bántalmazáskor mégis használta azt. A sértett előadta, hogy összerogyott a sérülései miatt, ezzel ellentétben mozgása egyenes volt a videófelvételen. A sértett a vádlottakon nem látott sérülést, ezzel szemben a II. r. vádlott védekező jellegű sérülésként kartörést és lábszársérülést szenvedett, melyre a videófelvétel, mint objektív bizonyíték rendelkezésre állt.

[20] A védő szerint ellentétben az elsőfokú bíróság által megállapítottakkal, a sértetti nyilatkozatok nem összeesküvések, azokat cáfolják a vádlotti vallomások és az igazságügyi orvosszakértő nyilatkozatai. A szakértő szerint az sem volt kizárható, hogy a sértett akár magának is okozhatta az összes megállapított sérülést. A csontos alapot ért lapocka és a IX-es bordaközi metszett sérülés alapozta meg az eddigiekben az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének megállapítását. A szakértő azonban módosította erre vonatkozóan a nyilatkozatát, így reális lehetőségként nem lehet felvetni a bűncselekmény távoli kísérletének megállapíthatóságát.

[21] A védő kiemelte az ítéletből, hogy a megismételt eljárásban meghallgatása során a szakértő megváltoztatta addigi szakvéleményét, és azt állapította meg, hogy a 2. és 4. számú sérülések nem vetik fel az életveszélyes sérülés kialakulásának a lehetőségét. A 2. számú szúrt sérülés esetében – még jóval nagyobb erőbehatás esetén is – a lapockacsont, mint csontos sebalap miatt szakértői bizonyossággal kizárható volt nemcsak az életveszélyes, de a súlyosabb sérülés bekövetkezésének a lehetősége is. A 4. számú bordaközi sérülésnél a sebalapban nem volt életfontosságú szerv vagy vissz- és verőér, így még nagyobb erőbehatás esetén sem alakulhatott ki életveszélyes sérülés, figyelemmel a metszés hosszára és a sértett aktív védekezése miatti mozgására. Az 5. számú sérülések nem voltak típusosan védekező jellegűek, azok nagy valószínűséggel a sértett elesésétől keletkeztek. Erre figyelemmel tévedett az elsőfokú bíróság, amikor megállapította a vádlottak terhére a testi sértést, mert a 2-5. számú sérülések esetében nem következett be az életveszélyes eredmény, és a 2. és 4. számú sérülés tekintetében sem merült fel az életveszélyes sérülés bekövetkezésének realitása.

[22] A védő álláspontja szerint ezért helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére. Hivatkozott a jogos védelem körében korábban kifejtett érveire, illetve másodlagosan felvetette az eltérő jogi minősítés lehetőségét a felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntettének megállapítására. A vádlottak jogos védelmi helyzetben voltak, testi épségüket közvetlen támadás érte, ezért elfogadható az I. r. vádlott állítása, hogy ő a késével hadonászó mozdulatokat tett a sértett irányába az őket ért támadás és bántalmazás elhárítása céljából, melynek során nem vitathatóan védekező jellegű sérüléseket is elszenvedtek. A védő utalt arra, hogy fontos körülmény, hogy míg a sértett egyedül, addig a vádlottak ketten voltak, amiből következően alappal hivatkozott arra az I. r. vádlott, hogy a sértett támadt a testvére, és ő a védelmére kelt. Ennek során szerezhetette a sérüléseket, amit a sértett a késével okozott, a helyszínen fellelt kés a sértettnél lehetett a vádlotti sérülések jellegére figyelemmel.

[23] Ennek alapján a védő érvelése szerint elsősorban jogos védelem okán az I. r. vádlott felmentése indokolt, másodlagosan eltérő minősítés, garázdaság büntette megállapításának lehet helye.

[24] Amennyiben a másodfokú bíróság ezen indítványait nem tartja megalapozottnak, az I. r. vádlott védője az elsőfokon kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Ezt azzal indokolta, hogy megítélése szerint az elsőfokú bíróság nem a súlyuknak megfelelően értékelte az I. r.

vádolt javára az enyhítő körülményeket. Nagyobb súllyal kell figyelembe venni az igen jelentős időmúlást, mivel a megismételt eljárás is két évig tartott. Értékelni kell továbbá, hogy a vádlottak is igen jelentős számú sérülést szenvedtek el, illetve, hogy a cselekmény igen távoli kísérletként értékelhető.

[25] A II. r. vádlott védője a főügyési indítványra tett észrevételében a tényállás részbeni felderítetlenségére hivatkozott, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló orvosi iratok és vallomások ellenére nem derítette fel a II. r. vádlott által elszenvedett töréses sérüléseket, ehelyett csak a bírói mérlegelés körébe vonta. Hivatkozott arra, hogy a megtekintett kamerafelvétel alapján nem állapítható meg, hogy a II. r. vádlott „kifejezetten feldúlt állapotban” volt. Az elsőfokon eljáró törvényszék továbbá helytelenül következtetett az igazságügyi orvosszakértő véleményéből az életveszélyt okozó testi sértés megállapítására.

[26] A II. r. vádlott védője fellebbezése részletes indokolásában utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság előtt tett védőbeszédében részletesen feltárta az általa észlelt ellentmondásokat. Az elsőfokú bíróság a szakértői véleménnyel ellentétesen állapította meg az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérletét, és a közügyektől eltiltás tekintetében az ügyési indítvánnyal szemben a korábban kiszabottnál hosszabb tartamú büntetést állapított meg.

[27] A védő részletesen idézte a nyomozati iratokból a II. r. vádlott sérüléseire vonatkozó bizonyítékokat, így a rendőri jelentést. Ebben rögzítették, hogy a II. r. vádlott, miután elhagyta a bűncselekmény helyszínét, futva menekült, majd vele szemben rendőri igazoltatásra került sor, melyet követően fogdára, majd kórházba szállították. Ebből következően a II. r. vádlott a töréssel járó sérülését a sértettől elszenvedett bántalmazás következtében szerezte, akár úgy, hogy a sértett a lapáttal ráütött a kezére, akár úgy, hogy a bántalmazás során elesett. A lapáttal ütésről beszámoltak a tanúk is, illetve tanú szerint a vádbeli cselekményeket megelőzően a sértett a II. r. vádlottat megütötte, melynek következtében ráeshetett a karjára. Ennek ellenére az elsőfokú ítélet a kartörés vonatkozásában konkrét tényállást nem rögzített.

[28] A rendőri jelentés a kamerafelvétel időzítőjével összevetve másodpercre pontos időpontot nem tartalmazott, mert e szerint azonos időpontban történt a vádlottak igazoltatása, illetve megbilincselése. Ezért nem megalapozott az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy a II. r. vádlott a töréses sérülést a második konfliktust követő menekülés során szenvedte el, hiszen a helyszín elhagyását követően igen rövid idő belül igazoltatták őket.

[29] A II. r. vádlott az orsócsont törését szerezhette az első konfliktus során az elesés, vagy a második konfliktus alkalmával a lapáttal történő ütés következtében is, de mindkét alkalommal a sértett közrehatása által. A II. r. vádlott ezzel kapcsolatban a kamerafelvétel megtekintésekor nyilatkozott, miszerint az első alkalom után, ahogy kijött a kapun, már a könyökét fájlalta, mert a sértett arra rávágott.

[30] A II. r. vádlott feldúlt állapotának rögzítése egy szubjektív, utólagos megállapítás, amely az ítélet megfogalmazásakor került előtérbe, a kamerafelvételen azonban nem volt látható.

[31] Kiemelte, hogy szakértől igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson – a sértett vallomása és személyes vizsgálata ismeretében – a szakvéleményét oly módon változtatta meg, hogy véleménye szerint az I. r. vádlottnak tulajdonított kések sérülések nem minősülnek életveszélyesnek. A szakértő ennek magyarázatát is adta, mikor kifejtette, hogy a lapockánál

a csontos alap miatt a ténylegesnél súlyosabb sérülés kialakulásának reális lehetősége szakértői bizonyossággal kizárható. A bordaközi sérülés önmagában nyolc napon belül gyógyuló, nem életveszélyes sérülés, ahol eleve nem volt életfontosságú szerv. Ha az erőhatás nagyobb, a ténylegesnél mélyebb sérülés keletkezhetett volna, de ebben az esetben sem alakulhatott volna ki életveszélyes helyzet, mert ezen a területen nagy átmérőjű verőér vagy visszér nem található. A szakértő az életveszélyt mindkét, az I. r. vádlott által szűrő-vágó eszközzel okozott sérülés vonatkozásában kizárta, ami ellenkezik az életveszélyt okozó testi sértés megállapításával.

[32] Mindezek alapján a Be. 604.§ (1) bekezdés c) pont cb) alpontja alapján a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését és elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását indítványozta.

[33] Terhelt1 I. r. vádlott a fellebbezését írásban indokolta, melyben elsődlegesen felmentését, másodlagosan olyan büntetés kiszabását kérte, mely már kitöltöttnek minősül. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megállapításai hibásak, és megcáfолható bizonyítékok alapján születtek, így nem helytállóak. Kifejtette, hogy jelen ügyben a bántalmazó tudatának át kell fognia a tettesi cselekmény alanyi és tárgyi oldalának elemeit, és vizsgálni kell, hogy ez a cselekmény hogyan presszionálta a tettest a bántalmazásra. Véleménye szerint, ami történt, az részéről egy konfliktus tisztázása volt, így a cselekmény az „excessus attitűd egyetemi iskolapéldája”. A sértett közvetlenül a megérkezése után felfegyverkezve rátámadt, ezért vizsgálni kell, hogy volt-e neki bántalmazási szándéka. E körben hangsúlyozta, hogy szándéka kizárólag a kialakult helyzet tisztázására irányult, nem pedig a sértett bántalmazására.

[34] Kifogásolta, hogy az ügyész a benne kialakult meggyőződésre hivatkozott, ami hibás megállapításokhoz vezetett, és a bíróság is figyelmen kívül hagyta a Be. 7.§ (4) bekezdése szerinti alapelvet, amely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a terhelt terhére nem értékelhető. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyoldalúan értékelte, és tévesen figyelmen kívül hagyta az ártatlanság vélelmét. Eseti döntésekre hivatkozva azzal érvelt, hogy a Kúria „a vis absolutát relatív jellegű, egyszersmind objektíve megítélendő fogalomnak tekinti”. Az összefoglalt törvényi egység pedig csak abban az esetben kerülhet megállapításra, „ha az elkövető egyenes vagy eshetőleges szándékú bűnössége is megállapítható”. Véleménye szerint jelen ügyben azonban sem egyenes, sem szándékos bűnösség nem állapítható meg. Hivatkozott arra, hogy az ügy nagyon komplex és áttételes, így minden apró részletnek jelentősége van.

[35] Terhelt2 II. r. vádlott írásbeli beadványában ártatlanságát hangsúlyozta. Hivatkozott arra, hogy nem vették figyelembe, hogy az ügyben ő volt a sértett, mert sértett1 támadt rá a lapáttal, amit tanú1 tanú is alátámasztott, és erről kórházi dokumentáció is rendelkezésre állt. Kiemelte, hogy a sértett a több éves bírósági eljárás alatt bujkált, és csak egyszer jelent meg a tárgyaláson, mert tudta, hogy bűncselekményt követett el. A sértett a sérüléseit saját magának okozta, ahogy az látszott a kamerafelvételen. A lapátot azért vitték magukkal, mert féltek, hogy a sértett rájuk támad, és emiatt futottak el, nem a rendőrök elől. Ismételten hivatkozott arra, hogy a sértett házába azért tért vissza a testvérével, mert a telefont akarták visszakérni. Kérte figyelembe venni, hogy a tárgyalásokon mindig megjelent, a sértettel ellentétben ő nem volt bekábítószerezve, és a rendőröket a testvére telefonján akarta értesíteni a helyszínen, de nem tudta, mivel a sértett lapáttal rátámadt. Ezt egy házban lakó fiatal fiú is látta, akinek a nevét azonban nem tudta.

[36] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt, valamint arra Terhelt2 II. r. vádlottat kérelmére nem állították elő, mely azonban a nyilvános ülés megtartásának nem volt akadálya.

[37] Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen perbeszédében az írásban benyújtott fellebbezésében foglaltakat maradéktalanul fenntartotta azzal, hogy kérte figyelembe venni az általa az elsőfokú bíróságon előadott védőbeszédében foglaltakat is.

[38] A II. r. védője szintén az írásbeli fellebbezésében leírtakat ismételte meg. Kiemelte, hogy az ítéletben írtakkal ellentétben a II. r. vádlott nem szerezhette a sérüléseit a helyszínről távozását követően, azt csak a sértett okozhatta a lapáttal, amikor a II. r. vádlottra támadt. Az I. r. vádlott pedig akkor vette elő a kést, amikor látta, hogy testvérét bántalmazták. Álláspontja szerint a II.r. vádlottnak a sértetti közrehatás következtében lett nyolc napon túl gyógyuló sérülése, a sértett ezen magatartása pedig nem maradhat büntetés nélkül, ezért kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Másodlagosan felmentést és a büntetés enyhítését indítványozta arra tekintettel, hogy a sértett nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett, de a könnyű testi sértés miatt nem tett feljelentést.

[39] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

[40] A vádlotti és védői fellebbezések nem alaposak.

[41] A fellebbezés folytán eljáró ítéltábla a Be. 590. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A védelmi fellebbezések a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezéseket is támadták, így az ítélet korlátozott felülbírálatának nem volt helye [Be. 583. § (3) bekezdés, 590. § (3) bekezdés]. Ennek megfelelően a másodfokú felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának, az ítélet megalapozottságának, a bűnösség megállapításának, a bűncselekmények minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseknek, valamint az indokolás helyességének vizsgálatára is [Be. 590. § (2) bekezdés].

[42] Ennek során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. Az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[43] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az időközben bekövetkezett változásokra tekintettel kizárólag a II. r. vádlott személyi része vonatkozásában szorul pontosításra. Az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ügyiratok tartalma szerint pontosította a II. r. vádlott előéleti adatait.

[44] Terhelt2 II. r. vádlott a Veszprémi Járásbíróság által kiszabott 1 év 6 hónap börtönbüntetését kitöltötte 2024. február 19. napján (elsőfokú ítélet [14] bekezdés).

[45] A II. r. vádlott jelenleg a Pesti Központi Kerületi Bíróság által kiszabott 2 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetését tölti. (elsőfokú ítélet [15] bekezdés).

[46] Az elsőfokú ítélet tényállása a hivatkozott kiegészítésekkel már megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú bíróság a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta. A Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018.B.8., EBH 2019.B.9. és BH 2019.220.).

[47] A törvényszék elsőfokú eljárásában a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a vádlottakat, a sértettet és az egyéb tanúkat kihallgatta, az igazságügyi orvosszakértői véleményt ismertette és az orvosszakértőt meghallgatta, a rendelkezésre álló kamerafelvételt lejátszással, valamint a releváns okirati bizonyítékokat ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

[48] A törvényszék a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve vetett el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellően számot adott.

[49] Az elsőfokú bíróság irathűen foglalta össze a vádlott, a sértett és a tanúk vallomásainak tartalmi elemeit, továbbá hibamentesen mutatott rá azokra az egyezőséget mutató pontokra, amelyek mentén részben egymással, részben az objektív bizonyítékokkal összekapcsolhatók voltak. E körben részletesen kifejtette, hogy a tényállását a sértetti vallomásra alapította, melyet az egyéb bizonyítékok – különösen a térfigyelő kamera felvételei – mindenben alátámasztottak. Egyetértett az ítéltábla a törvényszék azon ténymegállapításával, hogy már az első alkalommal a sértett és a II. r. vádlott között tettelegességgig fajuló vita alakult ki. Amikor a két vádlott a sértett lakásához visszatért, céljuk nem a II. r. vádlott telefonjának visszaszerzése volt, hiszen oda az I. r. vádlott késsel, a II. r. vádlott az utcán szerzett ruhaszárító-darabbal ment vissza, amivel a sértettet megtámadták. A vádlottak létszámfölénye, az általuk használt eszközök és az ezekkel támadott testtájék együttes értékelése cáfolta a vádlottak előadását, akik a sértett támadó fellépésére és a saját védekező magatartásukra hivatkoztak.

[50] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a sértett vallomásának elfogadhatósága nem függ össze a tárgyaláson való megjelenési hajlandóságával, vagyis az általa elmondottakat pusztán az a tény nem kérdőjelezi meg, hogy az alapeljárásban tartózkodási helye nem volt ismert, így kihallgatására csak a megismételt eljárásban került sor.

[51] A sértett vallomásának értékelése körében azt is ki kell emelni, hogy a vádlottak magatartását az sem menti, hogy a sértett a védekezés közben maga is sérülést okozhatott a II. r. vádlottnak. Az elsőfokú bíróság ítéletében, a [43] bekezdésben e tény is értékelte, az ott kifejtettekkel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett. A törvényszéknek azonban a Be. 6.§-ban írt vádhoz kötöttség elve alapján nem kellett ítéleti bizonyossággal megállapítania, hogy Terhelt2 sérülését ki és milyen körülmények között okozta.

[52] Az elsőfokú bíróság igen kimerítően és részletesen bemutatta ítélete [29] bekezdésében, hogy miért nem foghatott helyt Terhelt1 I. r. vádlott védekezése, aki az általa hivatkozott konfliktus kezelését úgy kívánta megoldani, hogy a sértettet hátulról megszúrta.

[53] A törvényszék által lefolytatott bizonyítási eljárás során a vallomásokból, a kamerafelvételekből és az orvosi dokumentációból nyert adatok egyértelműen beilleszthetők voltak a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártsága a másodfokú bíróság megítélése szerint is feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétségessé tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021.35. [64] bekezdés). Jelen esetben a bizonyítékok zártláncúsága az elsőfokú bíróság indokolásából ellenőrizhető, továbbá egyértelműen nyomon követhető, hogy a törvényszék hogyan jutott el a vádlottak bűnösségére levont következtetéséhez. Hangsúlyozandó, hogy a bizonyítási eljárás minden adata abba az irányba mutatott, hogy a vád tárgyává tett cselekményt a vádlottak a II.r. vádlottat ért sérelem miatt, a számonkérés szándékával követték el.

[54] A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a vádlottaknak és védőiknek fellebbezése az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó, egyben felmentést célzó része a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett. Utal rá az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a „ténybíróság”, akinek feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összehatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövetők személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[55] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[56] A törvényszék alappal vetette el az I. r. vádlott védőjének jogos védelmi helyzetre való hivatkozását, mely kapcsán hangsúlyozandó, hogy a vádlottak a sértett lakásához maguk tértek vissza, bántalmazásra alkalmas eszközökkel felszerelve.

[57] Az elsőfokú bíróság helyesen a 3/2013. BJE iránymutatását szem előtt tartva mutatta be, hogy mely tényekből következett arra, hogy a vádlottak magatartása testi sérülés okozására irányult, de a sértett életének elvétele nem állt szándékukban. A sértett bántalmazására irányuló szándékra tekintettel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak cselekménye testi sértést valósított meg. A védő által hivatkozott garázdaság megállapításának nem volt helye, mivel a cselekmény célja elsődlegesen nem a köznyugalom megzavarása, hanem sértettl sértett erőszakos megbüntetése volt.

[58] Bár a sértett a bántalmazás folytán ténylegesen nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett, a súlyos, akár életveszélyes sérülés elmaradása kizárólag a sértett aktív védekezésének és a véletlennek volt köszönhető. Helyesen utalt rá a törvényszék, hogy az I. r. vádlott szúrása valóban megakadt a lapockacsontban, így nem nyitotta meg az életfontosságú szerveket tartalmazó mellüreget, ahogy azt a szakértő is leírta, ez azonban kizárólag a véletlenen múlt. Így az elsőfokú bíróság a vádlottak terhére okszerűen állapította meg a ténylegesen bekövetkezett eredménynél súlyosabb, életveszélyt okozó testi sértés büntetése elkövetését. A törvényszék helyesen e cselekmény kísérletét állapította meg a vádlottak terhére, akik a bántalmazásban mindketten aktívan részt vettek, így cselekményüket társtettesként követték el.

[59] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, majd azokat súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a vádlottakkal szemben a legszigorúbb büntetés kiszabását tartotta szükségesnek, de egyben lehetőséget látott az úgynevezett középértékű lefelé – a vádlottakra kedvezőbb - tartamú szabadságvesztés kiszabására.

[60] Mindkét vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a terhükre megállapított bűncselekmények tárgyi súlyához, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességhez és a feltárt bűnösségi körülményekhez, és alkalmas a büntetési célok elérésére is. Mindkét vádlott esetében az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztéssel a másodfokú bíróság egyetértett, azt arányosnak és a vádlottak cselekményével is összeegyeztethetőnek találta, ezért sem azok súlyosítására, sem az enyhítésére nem látott lehetőséget. A cselekmény elkövetése óta eltelt időmúlást és a bűncselekmény távoli kísérleti stádiumát messzemenően figyelembe vette az elsőfokú bíróság, amikor a szabadságvesztés tartamát az I. r. vádlott esetében a középérték felét el nem érő mértékben, a II. r. vádlott tekintetében a középérték fele részében határozta meg. A kiszabott büntetés további enyhítése a vádlottak előéletére tekintettel azonban nem volt indokolt.

[61] A szándékos bűncselekmények miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlottak méltatlanok a közügyek gyakorlására, ezért a törvényszék helyesen döntött a közügyektől eltiltás alkalmazásáról, annak mértéke is megfelelő volt. Az ítéltábla a közügyektől eltiltás mellékbüntetés vonatkozásában szükségesnek tartja feltüntetni a Btk. 33. § (2) bekezdését is.

[62] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései mindkét vádlott tekintetében törvényesek voltak. Így a szabadságvesztés végrehajtási fokozata, illetve a feltételes

szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés, valamint az előzetes fogvatartás beszámítása vonatkozásában az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[63] A beszámítás kapcsán a másodfokú bíróság azonban pontosította, hogy Terhelt1 I.r. vádlott 2021. december 18. napjáig más ügyben jogerős szabadságvesztést töltött, így jelen ügyben ismételt letartóztatása 2021. december 19. napján kezdődött.

[64] A törvényszék törvényesen döntött az elkobzásról, illetve az eljárás során lefoglalt bűnjelekről is.

[65] Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a bűnügyi költség vádlottak közötti felosztásáról, illetve a megismételt eljárásban felmerült költség állam általi viseléséről.

[66] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2024. év május hó 16. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kováts Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 19.B.190/2022/95. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.34/2024/16. számú végzése által 2024. év május hó 16. napján Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottal szemben jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év május hó 16. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke